

Advent II. vasárnapja – 2010. december 5. – A év

Sebesült katona feküdt egy hadikórházban. Míg nehéz sebéből felgyógyult, volt ideje eltöprengeni addigi életén. Bizony sok hibát, bűnt, gyengeséget talált a múltjában, melyekre addig nem is gondolt. Erőszakosság, durvaság, káromkodás, lustaság, paráznaság, sőt még csatán kívül elkövetett gyilkosság is szerepelt a listán. A katonán, most hogy a halál közelébe került, erőt vett a kárhozattól való félelem. Elhatározta hát, hogy ha sikerül lábra állnia, elmegy gyónni és le is vezekli a bűneit. Hetek múlva valóban felépült annyira, hogy elhagyhatta a kórházat. Elment egy közeli kolostorba, s az egyik szerzetesnek meggyónta vétkeit, majd ezt mondta: „Atyám, bármit megteszek vezeklésképpen, csak Isten megbocsássa a bűneimet!” „Rendben van fiam!” – mondta a szerzetes. „Akkor mielőtt feloldozlak, menj, s merítsd tele nekem ezt a vödört vízzel!” Ez igazán semmiség – gondolta a katona. Felkapta a vödört, s már indult is a közeli folyóhoz. Azonban akárhányszor merítette bele a vödört a vízbe, abba mégsem ment egy csöppnyi sem. „Itt valami boszorkányság van!” – mérgelődött a katona. Elsétált hát egy forráshoz, de ott is hiába próbálkozott. Azután a falu egyetlen kútja felé vette az irányt, de abból sem tudott vizet merni a vödörbe. Egész nap, sőt egész héten fáradozott, de nem jutott semmire: a vödör egyetlen csepp vizet sem eresztett magába. Egy év múlva lerongyolódott, torzonborz alak közeledett a kolostor felé, kezében kopott, üres vödör. A szerzetes felismerte benne a bűneit meggyónó katonát. A katona leroskadott a kolostor lépcsőjén, s keseregve ingatta a fejét. „Nem és nem tudom megtenni, atyám! Most már biztos, hogy elkárhozom! Jaj, de nehezek is a bűneim!” Azzal zokogni kezdett. Könnyes szemeiből két könnyecsepp a vödörbe hullott, s láss csodát, a vödör azonnal színültig megtelt.

Advent II. vasárnapjának központi alakja Keresztelő János, aki Judea pusztaságába vonul ki, s onnan szólítja megtérésre, bűnbánatra a korabeli zsidókat. Magára vonatkoztatja a prófétai jövendölést: „Én a pusztában kiáltónak a szava vagyok: készítsétek elő az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!” Micsoda örültség – gondolhatnánk! Ha valaki azt akarja, hogy meghallják, amit mondani akar, nehezen választhatna rosszabb helyet a kietlen pusztaságnál, ahová a madár se jár. Valóban így van? Sajnos a tömegben, a zajban, a modern városi élet rohanó mindennapjaiban még kevésbé halljuk meg és főleg hallgatjuk meg egymást! Ha valaki kivonul a lakott területektől távol eső, csendes vidékre, sokkal könnyebben meghall bármit is, mert a „zavaró tényezők” nagy része megszűnik körülötte. János nem véletlenül választja a pusztát küldetése színhelyéül. A pusztában tudja leginkább megélni az ember az Istenre figyelmet, ahogyan ezt minden korok remetéi és szerzetesei tudták és tapasztalták. Nincs zaj, nincsenek fölösleges cifraságok. Nem kell örült módra hajszolni vagy éppen védelmezni az anyagi javakat, nincs jelen a lélektompító túlzott kényelem, az összkomfort. Az ember tud összpontosítani, csendet teremteni, a lényegre figyelni. Másrészt megtapasztalja a kiszolgáltatottságát, gyengeségét is. Nincs

„kéznel” minden, amit csak megkíván, sőt sokszor a szükséges sem. A pusztaságban meg lehet élni az Istenre és segítő embertársainkra való ráutaltságot. Nagyon sok minden *nincs* a pusztában, s ez riasztó lehet a biztonsághoz és jóléthez szokott ember számára. Valami, helyesebben Valaki azonban nagyon is *ott van*: ott lehet találkozni főként az Istennel, mert az „Úr útja” a pusztaságon át vezet. Mindenkinek át kell vonulnia a pusztaságon, aki találkozni szeretne az Úrral, el szeretne jutni az általa megígért országba. Egyiptomban nem éhezett Izrael népe, nem látott nélkülözést – azonban rabságban élt. A szabadság országa felé pedig a negyvenéves pusztai vándorlason keresztül vezetett az út. Izaiás próféta jövendölése a pusztában kiáltó szóról és az Úr előkészítendő útjáról akkor születik, amikor Izrael újra fogságban van: a babiloni fogság idején. A népet Isten újra a pusztaságon át akarja vezetni a szabadulás felé. A modern ember lelke (és sokszor teste is) az anyagiasság rabságban vergődik. Isten jelenléte elhomályosul a sok csillogó-villogó vacakság mellett, az Istenre való figyelés elsikkad a számos „fontosabb és sürgősebb” dolog mellett. Nekünk is a pusztaságba kell vonulnunk ahhoz, hogy a lelkünk szabad legyen a közeledő Isten Országának befogadására. Csendet kell teremtenünk, kissé távolságot kell tartanunk az anyagiak túlzott hajszolásától és habzsolásától, fékeznünk kell a rohanást, hogy legyen időnk és helyünk Isten számára. Adventi készületünk egyik legfontosabb szempontja ez.

Keresztelő János nem azért vonul ki a pusztába, hogy egyedül maradjon, hanem azért, hogy kihívja az embereket maga mellé, s felszólíthassa őket a megtérésre, a bűnbánatra. Valóban sokan ki is mennek hozzá, s megkeresztelkednek a Jordánban a bűnbánat jeléül. János azonban felszólítja őket, hogy „teremjék a bűnbánat méltó gyümölcseit”! Érdeemes felfigyelni arra, hogy János nem feltételekről, hanem gyümölcsökről beszél. Az embernek nem kell előzetesen „kiérdemelnie” Isten irgalmát: Isten feltétel nélkül meg akar és meg tud bocsátani az embernek. Azonban annak jele, gyümölcse kell, hogy legyen, hogy az ember valóban elfogadta, befogadta Isten bocsánatát. Ha nem teremjük meg a bűnbánat méltó gyümölcseit, akkor az irgalmas Isten megbocsátó szeretete hatástalan maradt a mi életünkben. Melyek ezek a gyümölcsök? Elsősorban a megbocsátás és az önzetlen felebaráti szeretet tettei. Aki átélte és befogadta Isten bocsánatát, maga is megbocsátó lesz felebarátaival szemben. Türelmesebben, irgalmasabban viszonyul mások gyöngeségeihez, komoly sérelmeket is képes elengedni embertársának. A hiteles bűnbánat jele és a bűnbocsánat feletti öröm gyümölcse az áldozatkész jócselekedetek sora is. Ha nincs meg bennünk az önzetlen segítőkészség, a felebaráti szeretet tetteinek gyakorlása, akkor bűnbánatunk nem igazán őszinte és hiteles. A régi bibliai mondás is azt tartja: az alamizsnázkodás sok bűnt betakar! Vegyünk példát a most ünnepelt szentről, a Mikulás névadójáról, Szent Miklós püspökről, aki kiemelkedő önzetlenséggel segítette a rászorultakat, karolta föl az elesetteket! Kérjük az ő közbenjárását is, hogy mi is tudjunk a pusztába vonulva őszinte

bűnbánatot tartani, Istennel találkozni, s ebből a találkozásból erőt merítve mind több jót tenni embertársainkkal!